

Аналіз твору «Портрет Доріана Грея»

О. Уайльда

З самого початку роман О. Уайльда «Портрет Доріана Грея» представляє читачеві утихомирену картину: талановитий художник пише портрет, який за його задумом буде збережений в таємниці від усіх. Раптом натурник відчуває заздрість до власного зображенню і страх перед своєю людською сутністю — неминуче в'яне .. Відкривається твір пророчими словами головного героя Доріана Грея: «Ах, якби могло бути навпаки! Якби старів цей портрет, а я назавжди залишився молодим! За це ... за це я віддав би все на світі ... Душу б віддав за це!» Саме від цих слів і залежить подальший хід сюжету твору. Портрет починає старіти і ставати огидніше, герой зовні молодий, а ось всі негаразди відбиваються на його серце.

Несподівано Доріан закохується в актрису Сібіл Вейн. Однак для нього весь життєвий шлях являє собою театр, і він не цінує почуттів дівчини, залишається черствим в душі, що змушує картину ще більше старіти. У підсумку, Сибила, не витримавши душевних мук, вчинила самогубство.

Продовжується життя Грея зануренням в розгул, порок і ненависть до всіх оточуючих, яка триває 20 років. На даному етапі навіть художник Безіл, його друг, не може зупинити головного героя. І швидкоплинний порив ненависті до потворного портрету підштовхує Доріана до вбивства художника, навіть незважаючи на те, що Безіл любив юнака з усіма його хибними недоліками.

Поступово до вже наявних порокам Доріана додалися наркотики. Нарешті совість достукалася до нього і в цих муках Доріан знищує передчасно став старим портрет, але цим самим вбиває себе. Доріан вмирає, а портрет знову знаходить молодість.

Уайльда показує нам, як неприпустимо вести себе в неординарних ситуаціях, залишатися людяним. Не зовнішність фарбує особистість, а багатий внутрішній світ. Якщо розглянути сюжет роману, то можна помітити, що автор використовує сюжети з міфів, наприклад, міф про Нарциса, померлого, побачивши своє відображення у воді. Доріан Грей закоханий в портрет, подовгу милується ним. І, по суті, в кінці твору, Грей, все більше закоханий у свою неперевершеність, вмирає, немов Нарцис, від любові до самого себе.

Незважаючи на те, що письменник створив аж ніяк не реалістичний роман, деякі сцени досить правдоподібні. Головну увагу Уайльд у романі приділяє не діє і характеристикам, а тонкій грі розуму лорда Генрі, чиї сміливі парадокси втілюють думки автора. Суть філософії лорда Генрі заснована на тому, що все живе, будь то потворне або аморальне, має право на існування. Але такі експерименти з життям часто не доводять до добра.

Один з головних душевних вад Доріана як людини полягає в тому, що він не наділений уявою і потребує вчинках, які дають йому можливість випробувати збудження від зіткнення з життям. Однак, його власні думки старять його сутність, а навколишні його люди — всього лише жертви його душевних протиріч. Поведемо підсумок: весь роман О. Уайльда побудований на різних протиріччях. Суть твору — це і вседозволеність, і одночасно неприйняття злочинних дій.